

[Hastrup.]

ikke kan medvirke til gennemførelsen af en lov om midlertidig regulering af boligforholdene. Det interessante her er, hvordan dette „ikke kan medvirke“ skal udlægges. Sædvanligvis er det et udtryk, der anvendes, når et parti undlader at stemme, men det at undlade at stemme er jo i realiteten også en stiltiende accept, og det er absolut ikke udtryk for en aktion, der vælter noget.

Må jeg sige, at det konservative folkeparti for sit vedkommende ikke fortryder det medansvar, det tog for boligforliget. Alt taget i betragtning tror vi, at det vil være overordentlig vanskeligt, for ikke at sige måske umuligt, at finde frem til en alternativ løsning, der er lige så socialt velafbalanceret som denne og lige så hensyntagende over for alle de interesser, som med rette gør sig gældende på boligområdet. Der er for mig ingen tvivl om, at hvis boligforliget allerede var ført ud i livet og havde fået virkning for lejerne den 22. november, ville det have fået en langt mildere og også mere retfærdig dom. Så ville det nemlig være konstateret, at lejeforhøjelserne ikke fik det omfang, som det har været hævdet, og at der i mangfoldige tilfælde, nemlig i kraft af boligsikringsordningen, ville være blevet tale om en lejerreduktion for de lejere, som omstændighederne har tvunget til at betale en husleje, der er særlig tyngende i forhold til deres økonomiske forhold.

Jeg har været ude for et enkelt tilfælde, hvor en lejer — det var en dame — var af den opfattelse, at hendes husleje ville blive forøget fra ca. 7.000 kr. til knap 12.000 kr. Kritikken af boligforliget havde overbevist hende om dette, men sandheden var, at lejen i kraft af boligsikringsordningen for hendes vedkommende ville blive reduceret fra 7.000 kr. til 6.000 kr. Hun havde altså frygtet en forhøjelse, som hun ikke får. Hun får altså en nedsættelse, som hun ikke venter.

Men det skal erkendes, at alle disse ting naturligvis var svære at bedømme, og det gjorde det ikke bedre, at en talsmand for regeringen fremstillede det, som om boligforliget var noget, man var blevet presset til. Rent bortset fra at en regering naturligvis ikke kan presses, fordi den ikke

blot har ret, men selvfølgelig også pligt til at sige nej til at gå med til noget, som den ikke mener den kan acceptere, havde det nok været klogere og også mere oprigtigt, om man havde fastholdt den holdning, som den socialdemokratiske boliglovsordfører, hr. Axel Ivan Pedersen, anlagde, da boligforliget var afsluttet. Dengang udtalte han, at han ikke tidligere havde været med til et forlig, som han med større glæde og bedre samvittighed kunne gå ud og forsvare.

Ikke mere om det. Regeringen har jo ikke efterladt tvivl om, at den agter at overholde boligforliget. Det ville være malplaceret at komplimentere regeringen i den anledning, thi det er en selvfølge, at et forlig, der rækker ud over et valg, må være forpligtende for dem, der oprindeligt har stemt for det, såfremt de efter valget stadig er medlemmer af tinget. Fremsættelsen af disse lovforslag er jo også et udtryk for, at regeringen vil drage omsorg for, at boligforligets resterende love gennemføres, og det er lige så selvfølgelig, at det konservative folkeparti som deltager i forliget vil medvirke hertil.

Den afbrydelse i arbejdet med boligforslagene, som valget har bevirket, vil imidlertid medføre visse praktiske vanskeligheder. Der er bl. a. bestemmelser i de fremsatte lovforslag, der er tillagt ikrafttrædelse fra den 1. januar 1967, og det er naturligvis ikke muligt nu at overholde denne frist. Jeg går imidlertid ud fra, at man vil fremskynde udvalgsarbejdet så meget, at det vil være muligt at overholde datoen den 1. april 1967, som jo er den afgørende dato i boligforliget.

I sin fremsættelsestale er boligministeren, bemærkede jeg, optimistisk med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt lejevurderingen kan være tilendebragt så tidligt, at leje-reguleringerne kan træde i kraft til det forudsatte tidspunkt, idet han dog tager et forbehold, for så vidt angår vurderingen af erhvervslejemålene. Men jeg opfatter det altså på den måde, at vurderingen af boliglejemål er klarert eller i hvert fald kan være klarert inden for tidsfristen.

Hvad erhvervslejemålene angår, nævner boligministeren den tanke, at der kan gennemføres en ændring af varslingsfristerne, og jeg vil gerne sige, at mit parti er rede til